V SÁLE SOKOLA V CHOCNI SE KONAL 2. MUZIKANTSKÝ PLES

Vážení čtenáři, dovolte mi, abych vám za sebe, i když hodně opožděně, popřál hodně zdraví, štěstí a osobních úspěchů v roce 2004. Zároveň bych se s Vámi chtěl rozloučit, protože dnes čtete asi můj poslední článek týkající se naší základní umělecké školy či kapely Choceňačky a dalších souborů. Když jsem někdy v listopadovém čísle zpravodaje uviděl upoutávku na 2. Muzikantský ples, blesklo mi hlavou, že bych tentokrát z pohledu diváka a tanečníka mohl o celé akci napsat pár slov a zároveň poděkovat všem, se kterými jsem během své hudební a vloni i "manažerské" kariéry spolupracoval.

Letos pořádal Muzikantský ples Klub přátel umění při ZUŠ Choceň, a to v sobotu 7. února. Jak bylo vidět podle počtu lidí, kteří ten večer do Sokolovny zavítali, ujala se tradice na výbornou. Mnohé tváře jsem poznal z loňského roku,

některé potkávám nyní na tanečních pro pokročilé, ale tentokrát přišlo i mnoho zvědavců. A protože letos od ledna do února bylo možné v Chocni vybírat opravdu z řady bálů, musel ten 2. Muzikantský něčím zaujmout. Snad to bylo nádherným poutačem, plakáty nebo pozvánkou ve zpravodaji. Jedno však bylo jisté. Každý, kdo první únorovou sobotu zavítal na taneční parket, nemohl rozhodně litovat.

Program začínal už v 19.45 předtančením skupiny Prozatím pod vedením Aleny Pírkové. Úderem osmé se "slova" ujala Choceňačka, kterou řídí kapelník Jiří Šimek. Zazněly známé polky jako Budvarka, Přerovanka či Fláma, do tříčtvrtečního

rytmu se dalo tancovat na valčíky Pro pár krásných dnů, Pohádka z Podyjí nebo Panenka modrooká, ale také na Waltz pro trumpety Adama Michny. Ve standardní sestavě tanců nesmí nikdy chybět také tango, proto zazněly známé Bílé konvalinky, a slowfox, který jsme si zatančili na Vídeňskou romanci se sólovou trumpetou v podání Josefa Nováka. Choceňačka se snad poprvé představila choceňskému publiku kromě bílých kravat celá v černém, což k této výjimečné události velice pěkně ladilo.

Pod taktovkou Františka Šantrůčka vystřídal Choceňačku Big band ZUŠ Choceň, pro který toto byla jedinečná příležitost zahrát nám skladby připravované na krajskou soutěž jazzových orchestrů. Ta se koná jednou za tři roky a právě letos nastal ten pravý čas, aby opět všechny soubory z celé republiky změřily svoje síly. A protože pod vedením Františka Šantrůčka udělal tento tým velký kus práce, myslím si, že mají mladí muzikanti velké šance na úspěch. Stejná soutěž platí i pro mládežnickou dechovku. Ač se na plese letos nepředstavila, jistě si každý pamatuje na úspěchy z roku 2001, tedy na bronzové místo v celostátním kole ve Zlíně. Proto bychom někdy koncem března měli držet palce, aby i letos kapela vzorně reprezentovala Choceň na místech nejvyšších.

Krátce před desátou večerní, opět po předtančení skupiny Prozatím, začal hrát Swing kvartet Antonína Malého. Tanečníkům nabídl známé melodie jak v podobě foxtrotů, tak i pomalých slowfoxů. Hodinu před půlnocí došlo na výměnu rytmů do stylu polky a valčíku v podání Choceňačky, poté nastala ještě ostřejší a dramatičtější změna. Otakar Klíma, učitel saxofonů v choceňské hudebce, přišel vloni s nápadem utvořit novou kapelu. Část muzikantů tvořilo známé saxofonové kvarteto, které vám hraje třeba při vánočních koncertech, zbylá část hráčů pomohla ze Swing kvartetu. A tak poprvé nyní na plese se nám přestavila kapela "Otův švédák" svými 8 skladbami, které velmi zdařile aranžoval právě Otakar Klíma. A tak jste si mohli zatancovat třeba anglický waltz, foxtrot nebo několik slowfoxů na písně September Song či Strangers In The Night. Podle reakcí lidí se dalo soudit, že švédák velmi dobře zabodoval.

Ve zbylých dvou hodinách po půlnoci vystoupil opět Swing kvartet. Celý 2. Muzikantský ples zakončila Choceňačka známými písničkami české dechovky. V podání zpěváků Blanky Novákové a Františka Šantrůčka se sálem Sokola nesly valčíky Moje česká vlast či Stará lípa a polky Až se budem brát nebo Tou Píseckou branou. Poslední skladbou, polkou Hradišťanka Ladislava Kubeše, se kapela definitivně rozloučila. Zbývalo jen poděkování nám tanečníkům a pozvání na další, tento-

kráte již 3. Muzikantský ples.

A co říci závěrem? Myslím si, že ze všech plesů, které každoročně můžeme v Chocni navštívit, vyjde ten Muzikantský jako jasný favorit. Představí se totiž vždy většina kapel umělecké školy, každá s pestrou směsicí rytmů, a tak si všichni mohou báječně zatancovat. Kde vám dnes zahrají třeba mazurku? A vidíte, Choceňačka s ní měla úspěch jak vloni, tak i letos. Řekl bych tedy, že si lidé oblíbili ples zejména kvůli rozmanitým druhům hudby, ale k úplné spokojenosti rozhodně i nyní napomohla tombola nebo taneční pořádek, který byl každému z nás k dispozici.

Aby byl příští rok ples ještě dokonalejší, musím také něco vytknout. Všechny kapely, hlavně Choceňačka a Big Band, by neměly dělat takové přestávky při svých vystoupeních. Když je taneční parket plný lidí, měly by skladby následovat rychleji po sobě. Není zrovna efektní, když musíme sledovat, jak se muzikanti mezi sebou teprve domlouvají a radí.

Zrovna tak mě mrzelo, že lístky do tomboly byly pro většinu lidí nedostupné. Myslím si, že každý by si pár losů rád koupil třeba jen pro to, aby celý ples podpořil, ale také jistě pro to, že by mohl vyhrát nějakou zajímavou cenu. Na většinu z nás se ale losy vůbec nedostaly.

I přes tyto dvě negativní záležitosti se ale 2. Muzikantský ples vydařil a děkuji všem, kteří se na jeho přípravách podíleli. Je zřejmé, že se myšlenka organizování této akce uchytila, a to mi udělalo největší radost. Zprvu jsem to všechno totiž bral jako kopírování mých nápadů, ale teprve nyní jsem si uvědomil, že plán, se kterým se vloni začínalo, byl vlastně dobrý. Potěšilo mě, že se našli tací, kteří neváhali vzít si starosti s přípravami na svá bedra a že v tradici pokračovali. Za to jim patří velký dík! Každý tak alespoň poznal, co pořádání takového plesu vlastně znamená. Tak tedy za rok nashledanou.

Kamil Bureš